

Sygn. akt: I C 954/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hajduczenia
Protokolant:	Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.

przeciwko M. O.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 12645,49 zł (dwanaście tysięcy sześćset czterdzieści pięć złotych czterdzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty i stwierdza, że odpowiedzialność M. O. do kwoty 11337,94 zł zasądzonej tym wyrokiem z ustawowymi odsetkami od 31 marca 2015 roku jest odpowiedzialnością solidarną z odpowiedzialnością I. O., od której Sąd Rejonowy w B.nakazami zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądził następujące kwoty:

- nakazem zapłaty z dnia 15 marca 2013 roku między innymi kwotę 1686,14 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty, sygn. akt (...)
- nakazem zapłaty z dnia 17 września 2013 roku między innymi kwotę 2090,46 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, sygn. akt (...)
- nakazem zapłaty z dnia 10 października 2014 roku między innymi kwotę 2356,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2014 roku do dnia zapłaty, sygn. akt(...)
- nakazem zapłaty z dnia 7 maja 2014 roku między innymi kwotę 2918,46 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, sygn. akt (...)
- nakazem zapłaty z dnia 14 lutego 2014 roku między innymi kwotę 2286,53 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, sygn. akt (...).

II. Umarza postępowanie co do kwoty 2985,39 zł.

III. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.

IV. Zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 2324,49 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote czterdzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 954/15

UZASADNIENIE

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w S. pierwotnie domagała się zasądzenia od pozwanego M. O. solidarnie kwoty 17 988,72 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenia od pozwanego solidarnie na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, wniosła o zasądzenie od M. O. solidarnie wraz z I. O. kwoty 15 003, 33 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 marca 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych cofając powództwo ponad kwotę 15 003,33 złotych czyli co do kwoty 2985,41 złotych. Uzasadniając żądanie pozwu podnosiła, że kwota dochodzona pozwem dotyczy opłat eksploatacyjnych lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w S., do ponoszenia których zobowiązany jest solidarnie z I. O., na podstawie art. 4 ust. 1⁽¹⁾ i ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych, jako osoba, której przysługuje udział w spółdzielczym własnościowym prawie do w/w lokalu. Argumentowała, że przedmiotowy lokal mieszkalny pierwotnie został przydzielony I. B. (obecnie O.) w 1983 roku na zasadzie lokatorskiego prawa do lokalu, natomiast w czasie trwania małżeństwa z pozwanym M. O., lokatorskie prawo do tego lokalu zostało przekształcone w 1989 roku w spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego. Wywodziła, że w czasie przekształcania obowiązywał przepis art. 215§2 ustawy z dnia 16 września 1982 roku prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210), który stanowił, że spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego (lokatorskie lub własnościowe) przydzielone obojgu małżonkom lub jednemu z nich w czasie trwania małżeństwa dla zaspokajania potrzeb mieszkaniowych rodziny, należy wspólnie do obojga małżonków, bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe. Według powódki także Sąd Najwyższy prezentuje zbieżne stanowisko. Z uzasadnienia pozwu wynika, że I. O. była pozywana do zapłaty za zajmowane mieszkanie w kilku odrębnych sprawach i Sąd Rejonowy w B.w latach 2012-2014 wydał pięć prawomocnych nakazów zapłaty, lecz dłużniczka I. O. nie opłaciła żadnego i nie wyjaśniła czy w czasie do dnia rozwodu były zawierane jakieś umowy małżeńskie lub później. Natomiast nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w B.zasądający solidarnie kwotę do zapłaty przez I. O. i M. O. został opłacony w całości przez dłużnika M. O., który również nie kwestionował doręczenia wezwania do zapłaty należności objętej niniejszym powództwem. W konkluzji stwierdziła, że pozwanemu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego i zobowiązany jest do uiszczania opłat za używanie lokalu mieszkalnego. Precyzując stanowisko powódka podała, że należność dochodzona pozwem obejmuje okres od 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku.

Pozwany M. O. wnosił o oddalenie powództwa i zgłosił zarzut powagi rzeczy osądzonej i wnosił o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazywał, że I. O. pozwana była już o zapłatę za zajmowane mieszkanie, a zatem skierowanie roszczeń w stosunku do pozwanego jest błędne, gdyż nie można dochodzić już zasądzonych od I. O. kwot. Na wstępnym etapie postępowania podnosił także, że strona powodowa nie wykazała, iż pozwanemu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego i że jest on zobowiązany do uiszczania opłat za używany lokal i w jakich częściach. Argumentował nadto, że nie jest mu wiadomym za jaki okres i w jaki sposób powódka określiła kwotę dochodzoną pozwem. W ocenie pozwanego nie ma żadnych zaległości za korzystanie za lokal, gdyż kwoty zaległe zostały w całości opłacone przez pozwanego. M. O. podnosił nadto zarzut przedawnienia roszczenia i ostatecznie podał, że spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego wchodziło w skład majątku wspólnego małżonków O..

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że w dniu 1 października 1983 roku przydzielono I. B. (obecnie O.) lokatorskie spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w S., składającego się z 3 izb o łącznej powierzchni użytkowej 48,59 m², w tym powierzchni mieszkalnej (...) m². (k. 6 akt).

Poza sporem pozostaje, że w dniu 19 listopada 1988 roku pozwany M. O. i I. B. zawarli związek małżeński, który został rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 28 maja 2013 roku w sprawie (...). Wyrok uprawomocnił się z dniem 19 czerwca 2013 roku. (k. 7 akt).

Nie było kwestionowane, że w 1989 roku spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w S. (obecnie ul. (...)) zostało przekształcone we własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego. (k. 8-9 akt).

Pozwany M. O. od daty zawarcia związku małżeńskiego z I. O. do chwili obecnej zamieszkuje w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w S..

Bezsporne w sprawie jest także, że przed t. Sądem Rejonowym toczyły się postępowania o zapłatę skierowane przeciwko I. O. i tak w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 1718,44 złotych, w tym kwotę 1686, 14 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 października 2012 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2126,47 złotych, w tym kwotę 2090,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 lutego 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2366,53 złotych, w tym kwotę 2286,53 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2951,94 złotych, w tym kwotę 2918,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2014 roku (k. 10 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2412,03 złotych, w tym kwotę 2356,35 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 3857,47 złotych, w tym kwotę 3665,36 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku (k. 12 akt (...)).

Jak wynika z salda opłat dotyczących lokalu nr (...) przy ul. (...) w S. za rok 2012 zaległości z tytułu eksploatacji lokalu za okres od 30 czerwca 2012 roku do 30 września 2012 roku wynosiła 1307,55 złotych. (k. 50).

Poza sporem pozostaje nadto, że przed tutejszym Sądem Rejonowym toczyło również postępowanie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. przeciwko I. O. i M. O. o zapłatę kwoty 3703,93 złotych, w tym kwoty 3640,88 złotych tytułem opłat za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w S. dotyczących okresu nie objętego sporem w niniejszej sprawie i na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 maja 2015 roku w sprawie (...) Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i rozstrzygnął o kosztach procesu. (k. 11 akt (...)). W/w kwota została dobrowolnie uregulowana przez pozwanego M. O..

Nie było kwestionowane również, że w oparciu o prawomocne nakazy zapłaty wydane w sprawach (...), (...), (...), (...), (...), (...) przed Komornikiem Sądowym działającym przed Sądem Rejonowym w B. R. J. toczyły się postępowania egzekucyjne przeciwko I. O., jednakże nie doprowadziły one do wyegzekwowania żadnej należności z w/w tytułów wykonawczych. (akta (...), (...), (...), (...), (...), (...)).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie aczkolwiek nie w całości.

Wspólność praw małżonków do mieszkania spółdzielczego jest zależna nie tylko od unormowań Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Na charakter tych praw wpływają także regulacje zawarte w ustawach szczególnych dotyczących spółdzielni mieszkaniowych.

Należy mieć na względzie, że małżeńska wspólność prawa do lokalu mieszkalnego w różnych okresach była przez ustawodawcę ukształtowana jako element majątkowego ustroju małżeńskiego albo jako wspólność pozaustrojowa (niezależna od woli małżonków i od ustroju majątkowego, w jakim pozostają).

W pierwszym przypadku, jeżeli między małżonkami istnieje wspólność majątkowa prawo do mieszkania stanowi składnik majątku wspólnego, jest to wspólność łączna. W czasie trwania tej wspólności żaden z małżonków nie może rozporządzać, ani zobowiązywać się do rozporządzenia udziałem, który w razie ustania wspólności przypadnie mu w majątku wspólnym lub w poszczególnych składnikach tego majątku (art. 35 k.r.o., inaczej wygląda sytuacja, gdy między małżonkami jest ustroj rozdzielności majątkowej).

W drugim przypadku jeżeli wspólność prawa do mieszkania jest ukształtowana jako wspólność pozaustrojowa, prawo to nabyte w czasie małżeństwa w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych rodziny, staje się przedmiotem obligatoryjnej wspólności łącznej opartej bezpośrednio na stosunku małżeństwa. Taka wspólność obligatoryjna i przymusowa nie jest elementem małżeńskiego ustroju majątkowego.

Zarówno w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej, jak też w ustroju rozdzielności majątkowej prawo to jest zawsze przedmiotem wspólności łącznej (szerzej zob. E. Koszel, Prawa rodziny do mieszkania spółdzielczego, LexisNexis 2012, s. 158 – 161).

W spółdzielczości mieszkaniowej już pod rządami ustawy z dnia 17 lutego 1961r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. Nr 12, poz. 61) Sąd Najwyższy przyjął, że zarówno lokatorskie, jak też własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przydzielone w trakcie trwania małżeństwa w sytuacji, gdy małżonków łączył ustroj wspólności majątkowej, należało do ich majątku wspólnego, choćby wkład mieszkaniowy bądź budowlany pochodził (w całości lub części) z majątku odrębnego jednego lub obojga małżonków (zob. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z 30 listopada 1974r., III CZP 1/74, OSNCP 1975, nr 3, poz. 37).

Po wejściu w życie ustawy z dnia 16 września 1982r. – Prawo Spółdzielcze pozaustrojową, przymusową wspólność spółdzielczych praw do lokali mieszkalnych normował art. 215 § 2 i 3 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem spółdzielcze prawo do lokalu przydzielonego obojgu małżonkom lub jednemu z nich w czasie trwania małżeństwa dla zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych rodziny należy wspólnie do obojga małżonków bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe. Istotnym jest, że nawet ustanie wspólności majątkowej w czasie trwania małżeństwa nie pociągało za sobą ustania wspólności spółdzielczego prawa do lokalu.

W takich warunkach na gruncie art. 215 pr. spółdzielczego nastąpiło przekształcenie na rzecz I. i M. małżonków O. lokatorskiego prawa do lokalu na własnościowe prawo do lokalu. O przynależności prawa do obojga małżonków decydują przesłanki materialnoprawne nabycia tego prawa, a nie formalna okoliczność, który z nich jest stroną stosunku prawnego, na podstawie którego doszło do nabycia prawa. Jest więc bez znaczenia czy w tytule tego nabycia są uwidocznieni oboje małżonkowie czy tylko jedno z nich (zob. M. Gersdorf, J. Ignatowicz – Prawo spółdzielcze. Komentarz, W-wa 1985, s. 391 – 392). Przekształcenie prawa lokatorskiego i ukształtowanie go jako własnościowe prawo do lokalu nr (...), w budynku nr (...) przy ul. (...) nastąpiło w czasie trwania małżeństwa I. O. z pozwanym, w warunkach wspólności majątkowej małżeńskiej i dla zaspokojenia potrzeb rodziny. Pozwany do chwili obecnej zamieszkuje w przedmiotowym lokalu. Pozwany ostatecznie nie kwestionował, że w/w ograniczone prawo rzeczowe weszło w skład majątku wspólnego jego i I. O.. Zresztą takie stanowisko prezentował także w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie (...). (k. 100 akt (...)).

Po orzeczeniu rozwodu własnościowe prawo do lokalu, które uprzednio przysługiwało małżonkom O. jako wspólność łączna przekształciło się niewątpliwie w prawo wspólne w częściach ułamkowych.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2001 r., 4 poz. 27 ze zm.) osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5 przeznaczenie pożytków i przychodów spółdzielni.

Natomiast art. 6 w/w ustawy stanowi, że za opłaty, o których mowa w ust. 1-2 i 4, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu.

Analiza w/w regulacji prowadzi zatem do wniosku, że pozwany był zobligowany do partycypowania w opłatach eksploatacyjnych za lokal nr (...) położony w S. przy ul. (...), a jego odpowiedzialności miała charakter odpowiedzialności solidarnej wraz z I. O., która jest członkiem powodowej Spółdzielni. Podkreślić przy tym należy, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że spółdzielcze własnościowe prawo do przedmiotowego lokalu nie wchodzi w skład majątku wspólnego pozwanego i jego byłej żony I. O., na co pierwotnie powoływał się pozwany, to obowiązek pozwanego w regulacji w/w opłat wynika z samego faktu zamieszkiwania w w/w lokalu w okresie objętym pozwem, czego pozwany nie kwestionował.

Zaznaczenia wymaga, że już w czasie trwania związku małżeńskiego, uzyskując spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, byli małżonkowie O. przyjęli na siebie wspólnie obowiązek regulowania opłat związanych z korzystaniem z lokalu. Zobowiązanie to powstało właśnie wobec Spółdzielni, która mimo orzeczenia rozwodu w dalszym ciągu pozostaje uprawniona z tego tytułu, natomiast małżonkowie są w dalszym ciągu zobowiązani.

Z chwilą ustania małżeństwa traci rację bytu odwoływanie się do art. 30 kro, nie mniej jednak istniejące zobowiązanie w dalszym ciągu pozostaje zobowiązaniem dotyczącym wspólnego majątku. Do chwili bowiem podziału majątku wspólnego sporny lokal należy do obojga małżonków.

Solidarność dłużników polega na tym, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani w sposób powyżej wskazany (art. 366 k.c.). Decydujące znaczenie ma zatem sformułowanie, że każdy z zobowiązanych odpowiada za całość długu, a wierzyciel ma prawo wyboru, od którego z dłużników i w jakiej części będzie dochodził spełnienia świadczenia.

Przyjmując zatem, że odpowiedzialność pozwanego i I. O. za opłaty eksploatacyjne jest odpowiedzialnością solidarną uznać należało, że strona powodowa mogła domagać się zasądzenia nieopłaconych należności z tego tytułu zarówno o jednego dłużnika solidarnego- I. O., jak i od drugiego dłużnika solidarnego –pozwanego M. O.. W tym miejscu podnieść należy, że Sąd nie podzielił zgłoszonego przez pozwanego zarzutu powagi rzeczy osądzonej w zakresie roszczenia objętego pozwem. Wprawdzie powódka uzyskała tytuły wykonawcze przeciwko I. O. obejmujące część kwot dochodzonych pozwem i tak w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 1718,44 złotych, w tym kwotę 1686, 14 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 października 2012 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2126,47 złotych, w tym kwotę 2090,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 lutego 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2366,53 złotych, w tym kwotę 2286,53 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2951,94 złotych, w tym kwotę 2918,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2014 roku (k. 10 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2412,03 złotych, w tym kwotę 2356,35 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 3857,47 złotych, w tym kwotę 3665,36 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku (k. 12 akt (...)) i tak w sprawie (...) zasądzono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 1718,44 złotych, w tym kwotę 1686, 14 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od

1 października 2012 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2126,47 złotych, w tym kwotę 2090,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 lutego 2013 roku do dnia 31 lipca 2013 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2366,53 złotych, w tym kwotę 2286,53 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku (k. 12 akt (...)), w sprawie (...) zasądono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2951,94 złotych, w tym kwotę 2918,46 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2014 roku (k. 10 akt (...)), w sprawie (...) zasądono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 2412,03 złotych, w tym kwotę 2356,35 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku (k. 11 akt (...)), w sprawie (...) zasądono od pozwanej I. O. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w S. kwotę 3857,47 złotych, w tym kwotę 3665,36 złotych tytułem należności za opłaty eksploatacyjne za okres od 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 września 2012 roku (k. 12 akt (...)), jednakże nie oznacza to, że powódka nie mogła się domagać zasądzenia od pozwanego tych samych należności w innym postępowaniu. Granice powagi rzeczy osądzonej wyznaczają bowiem zatem zarówno podmioty, jak i przedmiot postępowania, natomiast bezsporne jest, że w/w sprawach stroną pozwaną była I. O. a nie pozwany M. O.. Ponadto, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 366 k.p.c. wyrok zasądający świadczenie tylko od niektórych dłużników solidarnych jest skuteczny wyłącznie między stronami procesu i nie wywołuje żadnych skutków prawnych w sferze prawnej pozostałych dłużników, którzy wystąpili w sprawie jako pozwani. Ograniczenie skuteczności takiego wyroku ma swe uzasadnienie materialnoprawne, uwzględnia bowiem treść art. 371 i art. 375 § 1 k.c. Dłużnik, który nie brał udziału w procesie i nie miał okazji bronić się przeciwko roszczeniu, nie powinien odpowiadać na podstawie wyroku zapadłego przeciwko innemu dłużnikowi, któremu nie przysługuje prawo podnoszenia zarzutów osobistych innej osoby, nawet gdyby je znał i był zainteresowany ich wykorzystaniem. W konsekwencji wyrok zasądający świadczenie od dłużnika odpowiadającego solidarnie za zobowiązanie nie stanowi ani podstawy egzekucji wobec innych dłużników, ani przeszkody w dochodzeniu od nich na drodze sądowej spełnienia świadczenia. W sytuacji dochodzenia należności od dłużnika solidarnego, gdy zapadł już prawomocny wyrok w stosunku do innego dłużnika dotyczący tego samego żądania -jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 maja 1969 r. II CR 139/69 (OSNC 1970/2/38), w sentencji wyroku zasądającego należność od jednego lub więcej pozwanych, którzy odpowiadają solidarnie z inną osobą, istnieje jedynie potrzeba umieszczenia wzmianki o solidarności. W braku bowiem takiej wzmianki mogłaby zachodzić - przy istnieniu kilku tytułów egzekucyjnych - obawa, że wbrew istocie solidarności, polegającej na tym, iż zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 k.c.), ta sama należność byłaby kilkakrotnie uiszczona.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należało przyjąć, że powódka mogła domagać się zasądzenia od pozwanego należności objętych prawomocnymi nakazami zapłaty wydanymi przeciwko I. O. i jej żądanie miało umocowanie w prawie.

Sąd podzielił jednak częściowo podniesiony przez M. zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata.

Po upływie terminu przedawnienia zobowiązanie ulega przekształceniu w zobowiązanie naturalne, które nie korzysta z ochrony prawnej. W przypadku skutecznego zgłoszenia zarzutu przedawnienia pomimo, iż zobowiązanie nadal istnieje wierzyciel zostaje pozbawiony uprawnienia do wymuszenia na dłużniku spełnienia świadczenia.

Obowiązek uiszczenia opłat eksploatacyjnych przez osoby, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego wynikał najpierw z art. 208 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (jedn. tekst: Dz.U. z 1995 r., Nr 54, poz. 288 - dalej „pr. spół.”), po wejściu w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2001 r., 4 poz. 27 ze zm. – dalej „z tego przepisu w zw. z art. 38 u.s.m., a następnie z art. 4 ust. 1, ust. 6 pkt 2 u.s.m. Świadczenia płatne były miesięcznie na rzecz spółdzielni mieszkaniowej (na

podstawie postanowień statutowych w oparciu o art. 208 § 1 pr. spół., następnie na podstawie art. 4 ust. 62 u.s.m.) i obciążały współprawnionych względem spółdzielni solidarne. Niewątpliwie miały charakter okresowy, były bowiem płatne periodycznie, stanowiły świadczenia samodzielne, z założenia powtarzalne, o nieokreślonym czasie trwania, nie składające się na z góry ustaloną całość, które to cechy w doktrynie i orzecznictwie uznaje się za identyfikujące świadczenia okresowe (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149, wyroki tego Sądu z dnia 7 stycznia 2009 r., II CSK 409/08, nie publ. i z dnia 18 maja 2012 r., IV CSK 490/11, nie publ.).

Przyjmując zatem, że roszczenie dotyczące opłat związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...) dotyczy świadczeń okresowych należało uznać, że roszczenie uległo częściowemu przedawnieniu (tj. co do kwoty 2357,84 złotych), a mianowicie za okres od stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku, a więc za okres 3 lat wstecz od daty wytoczenia powództwa. W pozostałym zakresie, tj.co do kwoty 12 645,49 złotych powództwo zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu powódka należyście wykazała sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, co znajduje odzwierciedlenie w saldzie opłat czynszowych (k. 50, k. 55-56 akt).

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 4 ust. 1¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych orzekł jak w sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł w myśl art. 481 kc.

W piśmie procesowym z dnia 24 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powódki cofnął powództwo ponad kwotę 15003,33 złotych.

Zgodnie z art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew (...). W myśl natomiast art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w dwutygodniowym terminie uważa się za wyrażenie zgody. (§3 zd. 2 kpc)

W niniejszej sprawie cofnięcie pozwu nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, na którą sprawa została skierowana, a zatem dla skuteczności w/w czynności dyspozytywnej powódki nie była wymagana zgoda strony pozwanej.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że cofnięcie pozwu wywarło skutek prawny w rozumieniu art. 203 § 1 kpc. Sąd nie dopatrył się także jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 203 § 4 kpc, do uznania tego aktu dyspozycji procesowej za niedopuszczalne.

Uwzględniając w/w argumenty Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 2985,39 złotych na mocy art. 355§1 k.p.c.

Na marginesie wskazać należy, że cofnięcie pozwu przez pełnomocnika powódki obejmowało kwotę 2985,39 złotych, a nie jak błędnie wskazano kwotę 2985,41 złotych. Sąd potraktował to jako omyłkę pisarską skoro pełnomocnik powódki wskazywał jednocześnie, że cofa powództwo ponad kwotę 15003,33 złotych, a pierwotnym żądaniem objęta była kwota 17988,72 złotych.

O kosztach procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu- 890 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa- 2417 złotych, Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c. w związku z §6 pkt 5 rozporządzenia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1348 ze zm.) stosunkowo je rozdzielać. Powódka wygrała w 70,29 % i w takim też zakresie winna uzyskać zwrot kosztów procesu.

SSR Małgorzata Hajduczenia